

Leids Barok Ensemble nog altijd vitaal

Leiden ■ Zoveel jaar geleden, voor het eerst luisterend naar het Leids Barok Ensemble, had ik geen enkele moeite met woorden als bruisend, vitaal, barok op z'n feestelijkst. En nu, anno 2019, zijn die woorden nog steeds van toepassing. Dit overwegend Leidse ensemble behoudt zijn gretigheid van weleer; echt geweldig!

Moeite om een motto te verzinnen voor hun recente optreden is mischien wél een dingetje: 'Hete Herfst'. Ja, er zijn hete hangijzers, als gletsjers die smelten, handel die buitensluit, bomen die nodeloos gekapt worden, ze verhitten de gemoederen. Of de achttiende-eeuwse, 'coole' Zweedse componist Ferdinand Zellbell jr, leerling van Telemann, daar iets aan kan veranderen lijkt me uitgesloten.

Maar daarom niet getreurd. Het Leids Barok Ensemble speelt als vanouds de sterren van de hemel, zéker met zo'n fantastische solist,

Muziek Recensie

Leids Barok Ensemble, concertmeester Roelof Balk (viool) m.m.v. Franc Polman (viool). Gehoord: 10/11, Lokhorstkerk, Leiden.

Franc Polman. Met twee vioolconcerten van Vivaldi speelt hij die hete herfst van de baan.

Sinfonia nr 2 in C van bovengenoemde componist-pianist-Cavalerist Zellbell (1719-1780) is een klein juweeltje. Eerlijk gezegd niet zo jofel uitgevoerd in het Andante; daar is de lucht bepaald niet kristalzuiver. Maar het Presto barst weer van hoop op overwinning.

'Subtilité des corps glorieux' voor orgel van Olivier Messiaen, herschreven voor unisono strijkers, wordt beschreven en doorvoeld als mystiek en magisch. Maar in deze uitvoering is de sfeer meer plechtig

en sterk. Krachtig in trage lijnen, die af en toe steunen op de grondtoon in de contrabas. Bewonderenswaardige eenheid in verscheidenheid aan klankkleuren.

En dan zijn die twee Vivaldiconcertjes toch de dikke kers op de taart, met de primarius uit het Orkest van de Achttiende Eeuw. Polman laat deze heerlijke barokmuziek dansen van puur genot, speciaal ondervangen, aangemoedigd door de eerste cellist, die met haar alerte spel orkest en solist ritmisch en diverterend bijstaat.

Burcht, slotgracht, gasten, nachtwaker, mooie dochter van kasteel-

heer, alles werkt mee om de Sere-nada à cinque van Heinrich I.F. von Biber tot een muzikaal romantische (avant la lettre) gebeurtenis te maken. En zeker in de uitvoering van het LBE, waarin een monnikachtige nachtwaker (klavecijnist Theo Goedhart) rondloopt, die zingend de tijd verkondigt, de tijd toelaat, de tijd verslaat bij het geruis van een intieme pizzicato melodie.

Tot slot in Händels Concerto Grosso in D, met zicht op een nazit inclusief borrel, wordt de toon van de eerste violen nog voller en dieper in het Grave, het licht fugatisch Allegro nog fraaier met spannende tegenstem van de grote strijkers. Het orgelend slotakkoord imponanter, komt tragiek zuchtend aan zijn trekken (op die ene mistige hoge toon na), vallen de hortende windstoten nog heftiger de Lokhorst in. Leve de herfst!

Lidy van der Spek

Leidsch Dagblad 12/11/19